

lui semnat de Sorin Haber), a căutat să găsească racorduri contemporane metaforei textului.

Lectura regizorală a fost concretizată de interpretările corecte a Mihăilei Buta și a lui Victor Odillo Cimbru (Ion Cocieru și Vladimir Jurăscu au jucat strălucire.)

Victor Parkon

Scenă din *Răzbunarea sufleurului* de Victor Ion Popa (Teatrul Evreiesc de Stat). În fotografie: Mano Rippel (mențiune pentru interpretare). Parteneră, Ruth Schnecker.

Teatrul Evreiesc de stat

„Răzbunarea sufleurului”

de Victor Ion Popa

Răzbunarea sufleurului, montată la Teatrul Evreiesc de stat din București, readuce în atenția spectatorilor numele lui Victor Ion Popa. Subintitulată „o glumă de culise”, *Răzbunarea sufleurului* reface, cu mijloacele unei fine dar foarte acide satirizări, mediul teatral al unei epoci revolute, îmbinare de cabotinerie și talent, de dăruire totală și prozaice interese. Spectacolul lui George Teodorescu a găsit tonul cel mai potrivit pentru transcrierea scenică a unei piese în care amărăciunea se întâlnește cu umorul și

precizia centrării psihologice e colorată de nuanțele emoției autentice. În construirea personajelor, regizorul e preocupat mai puțin de complexitatea caracterologică, ci mai mult de notarea trăsăturii specifice fiecămuia. În contextul unei interpretări destul de omogene, de reală calitate artistică (cu o mențiune specială lui Mano Rippel, în rolul principal), personajul creat de Ruth Schnecker produce un hiatus. Construită simplist, cu stridențe nemotivate și excese de gesticulație, versiunea scenică a vîrstnicei „june prime” este foarte îndepărtată de spiritul și intențiile operei literare.

Cristina Constantin

Teatrul Maghiar din Sf. Gheorghe

„Moartea iluziilor”

de Peter Tömöry

Cu *Moartea iluziilor* notăm un nou autor dramatic, Peter Tömöry din Sf. Gheorghe, gazetar și poet. Dramaturg la prima sa încercare, Tömöry vrea să demonstreze aici fragilitatea iluziei în raport cu realitatea, mai vie, mai colorată, mai interesantă și mai plină de satisfacții decât vesele înșelătoare. Între intenție și realizare există însă discrepanțe de un efect adesea nedorit. Cotidianul, deprinderea cu banalul, pe care autorul ține să le încadreze în articulațiile fundamentale ale *vieții*, nu ajung să se înalțe la virtuțile și eficiența unei metafore poetice reale.

Spectacolul trăiește de aceea mai ales mulțumită unei scenografii inteligente (Mircea Ribinschi), în care sînt „puse în joc” umbra și lumina, și în care personajele, dublate în siluete „chinezeste”, mișcate pe ecrane mari, dau, prin procedee cinematografice, nu doar efecte de bun gust, dar comunică, peste text, semnificații. Regia (Attila Kiss) se pune în slujba textului dar nu poate evita anume prețiozități de replică, stîngăciile construcției. Actorii se mențin la nivelul corectitudinii; notăm o bizară nostalgie pe care Otilia Borbath o aduce în realizarea Zitei, jocul mai nuanțat, cu intenții „intellectuale”, al Gizellei Molnar în Zösz, ca și unele accente de sinceritate la Laszlo Csergöffi în Vilkar.

M.C.